

De stilte bidt

Peer Verhoeven

'Het verdwijnen van ieder besef van Gods aanwezigheid heeft een gevaarlijke leegte veroorzaakt ... Het gevoel van ongeborgenheid is toegenomen en er is geprobeerd de leegte te vullen met 'de religie van het succes'. Tevergeefs; het moet anders. (Metz)

Het kabbelen van het water
zelfs het bulderen van de zee -
het ruisen van de wind
zelfs het gieren van de storm -
het zingen van de vogels
zelfs al maken ze me wakker,
verstoren de stilte niet.
Maar zegt de mens één woord
zelfs al is het fluisterend,
dan breekt er iets.

Stil

De kern van alle dingen
is stil en eindeloos.
Alleen de dingen zingen
ons lied is kort en broos.

En donker zingt mijn bloed
van heimwee zwaar doorwogen.
Ik zeil langs regenbogen
Gods stilte tegemoet.
(Felix Timmermans)

Hoe vervreemd

Als stilte
de kern van de dingen is,
hoezeer is onze tijd dan
van dat hart vervreemd ?

De hoop levend houden

Dat de vraag niet verstomt,
het zoeken niet wordt gestaakt,
onze hartekreet niet overschreeuwd,
de hoop op leven niet opgegeven.
Daarvoor bidden.

Dat niemand zich verliest
in wat hij heeft en wie hij is, -
dat de hemel open blijft en waan
en gewin de horizon niet verduisteren.
Daarvoor bidden.

Dat ziek en oud niet
worden vergeten, afgeschreven, -
dat fief en jong hun jeugd
beleven, niet vergooiden.
Daarvoor bidden.

Van kinderen afgelezen

Hoe vanzelfsprekend liefde
en hoe onmenselijk haat -
hoe misplaatst wanhoop
en hoe waanzinnig geweld is, -

hoe het leven stoelt
op grenzeloos vertrouwen -

is de eeuwen door
van kinderen afgelezen:
blijk van het diepste
roep om het liefste
wat in mensen leeft.

Niets zo erg

Onrecht en geweld
schrijven het meest wanneer
kinderen het slachtoffer zijn.
Verdwaald, alleen gelaten,
wees geworden strijdt met alles
wat kinderen zijn:

aanhankelijk, vraag om liefde;
afhankelijk, roep om trouw.

Niets zo onzinnig
en maakt zo wanhopig
als een doodziek kind.

Alsof die zich geborgen weet
verstoten wordt;
alsof die vol vertrouwen is
bedrogen uitkomt;
alsof die volop leeft
wordt afgestoten, - alsof
het leven zichzelf tenietdoet.

Van harte

Alles wat we doen
in de dagen rond Kerstmis -
de stal, de boom, het licht, de warmte,
het smakelijk onthaal,
de beste wensen, samen zingen -
het kan allemaal verworden
tot glamour en glitter, uiterlijk vertoon,
tot schone schijn en banale overdaad.

Van óórsprong zijn ze 'van harte',
een oprecht oermenselijk geluid
van binnenuit, waarin
een heimwee naar geborgenheid spreekt;
naar warmte, samen zijn, samen blijven;
naar vrede op aarde en
nog onvoorstelbaar veel verder.
Primitieve gebaren en klanken
vanuit het hart van de mens,
het vurige diep van de aarde;
ook van mens en wereld nu.

De jaargetijden

In de Lente,
wanneer het leven opbloeit
en Jezus' Opstanding wordt gevierd,
kom ik in opstand tegen alles
wat onrecht is en kwaad doet.

'Die is goed rot' zei de man. 'Een kabouterhuisje!' riep zijn zoonnetje opgetogen.

In de Zomer,
wanneer het leven zich fris tooit

en Pinksteren wordt gevierd,
kom ik in het geweer tegen alles
wat besmeurt en vervuult.

In de Herfst,
wanneer het leven in verval raakt,
besef ik mijn broos bestaan
en komen zij die zijn heengegaan
mij onweerstaanbaar voor ogen.

In de Winter,
wanneer het koud en duister is
en Advent en Kerstmis wordt gevierd,
huis ik bij de mijnen en broeit in me
de hoop op een uiteindelijk thuis.

Leef mee

Bid, leef mee met elkaar.
Niemand weet wat komt;
elkaar hard nodig,
ga daar maar van uit.

Bid, leef mee met hen
die ziek zijn, bang vermoeden,
huiveren voor de toekomst,
alle vertrouwen opgezegd.

Bid, leef mee met waar
de klappen vallen,
de tol wordt betaald:
arm, ontheemd, vermist.